

moj dom

časopis za lepotu življenja

Arhitektura ○ Dizajn ○ Enterijer

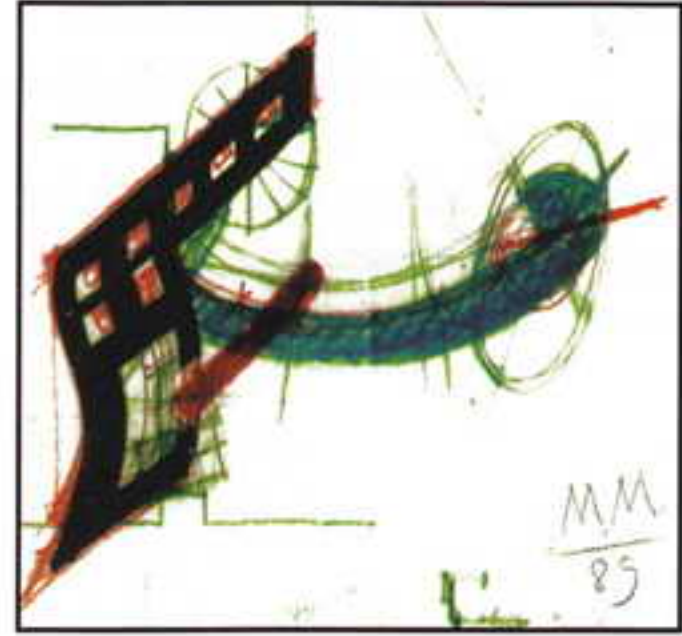
BIENNALE 2002 Ito ■ FIRMIRANO Herzog & de Meuron ■ KUĆE VEKA Gaudi
LEKSIKON Van der Rohe ■ KLASICI DIZAJNA Jourdain ■ PRIVATNO Korunović

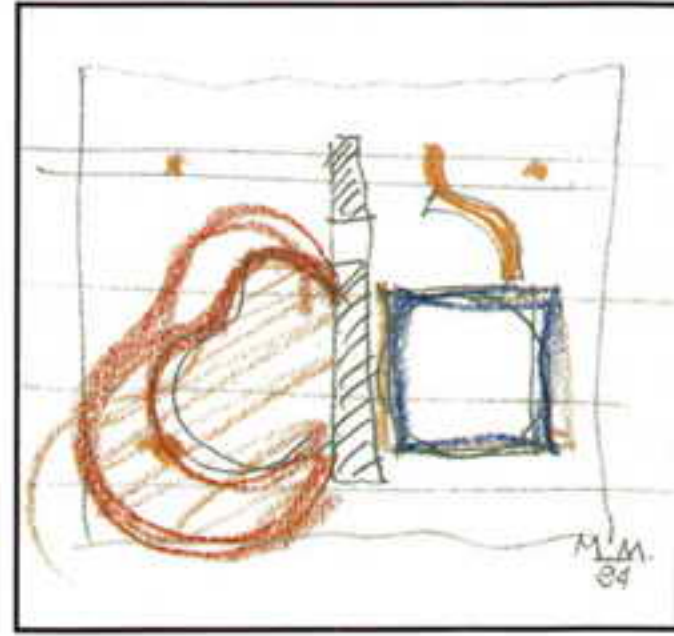
Potkrovlje **ADAPTACIJA** ■ Fasadna silikatna opeka ■ **NADZIDIVANJE** Izolacija

RAPID
A P A T I N

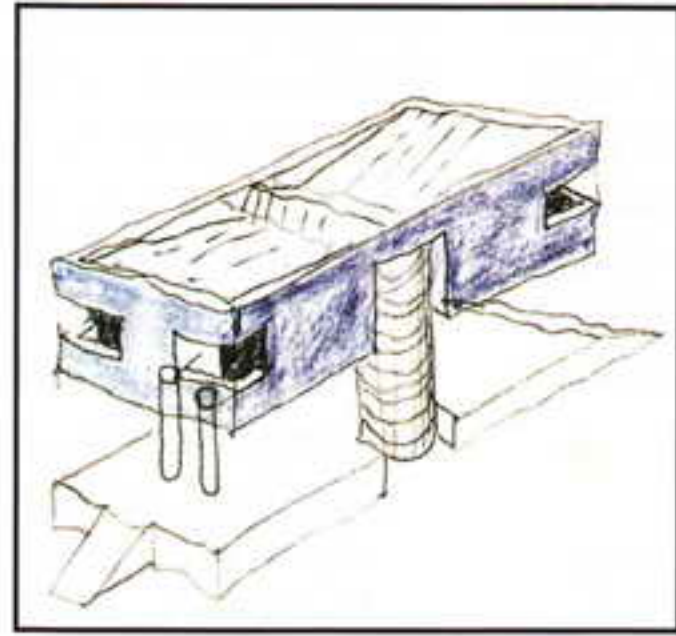
1989/89, Beograd:
Turistička agencija Beoturs, Terazije

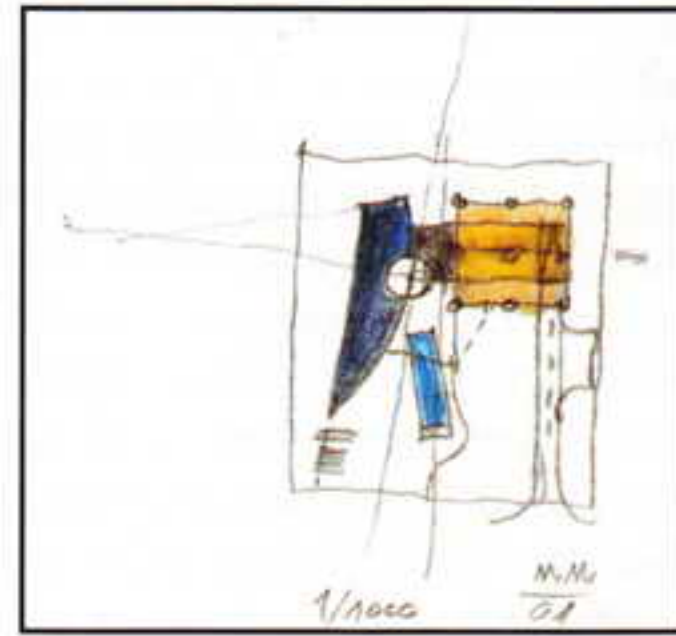
1994/97, Beograd:
Tenis-klub Vračar

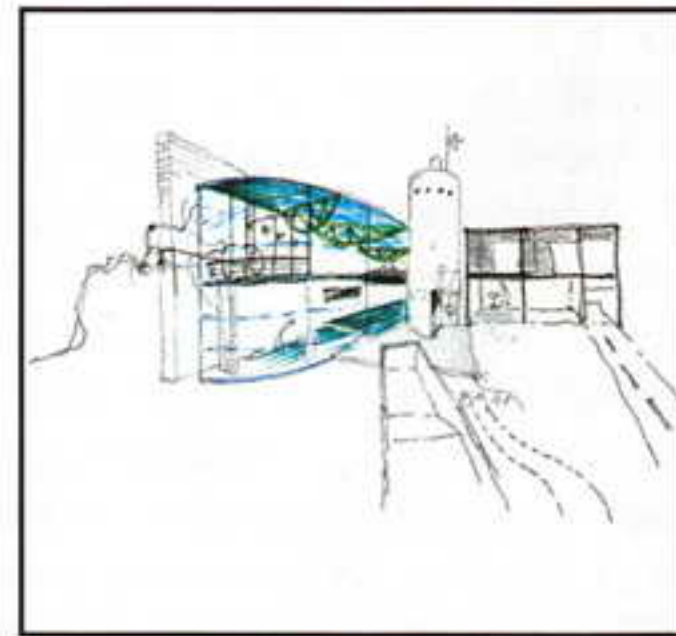
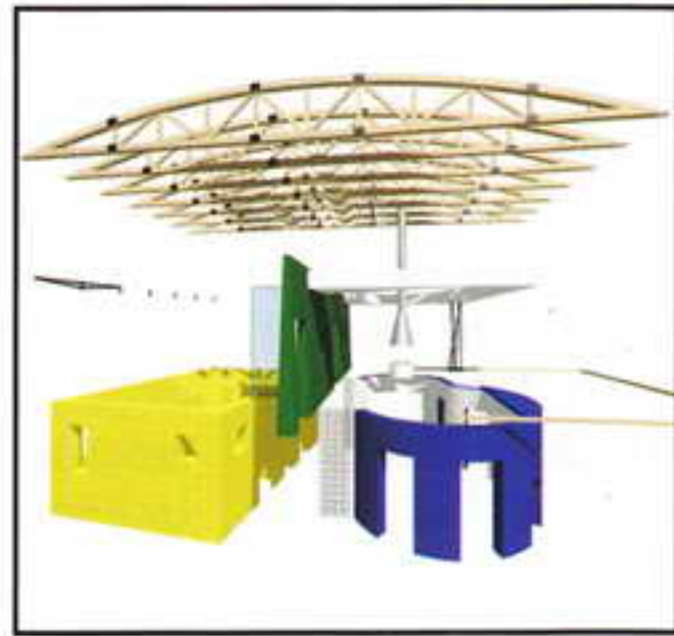
1997/00, Beograd:
Vila 'S' na Senjaku

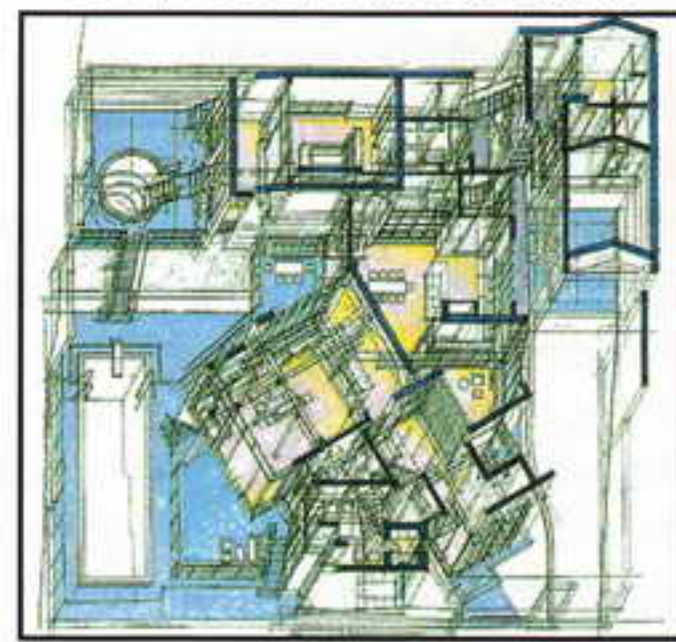
2001, Beograd:
Vila na Dedinju

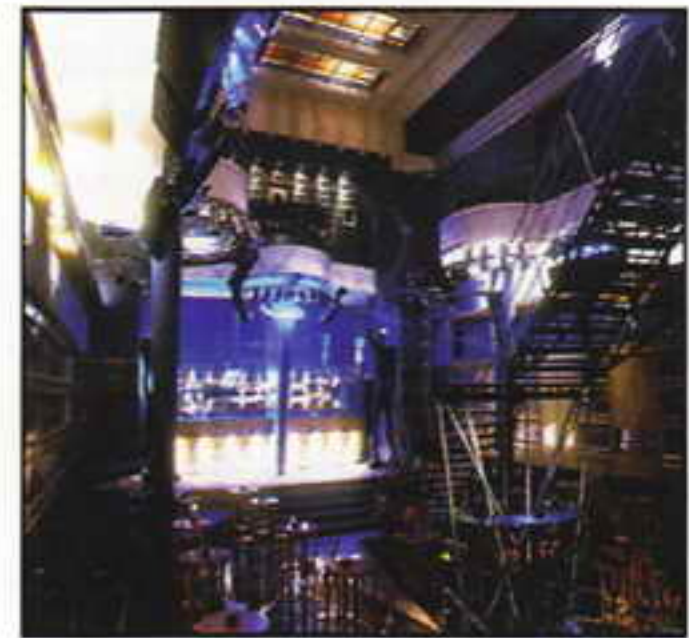
1995/96, Beograd: Klub XL

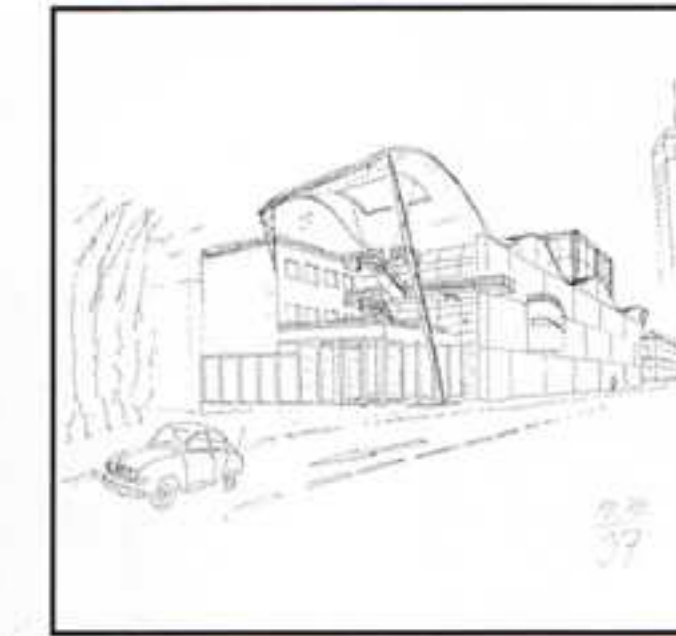
2001, Aruba, Holandski Karibi:

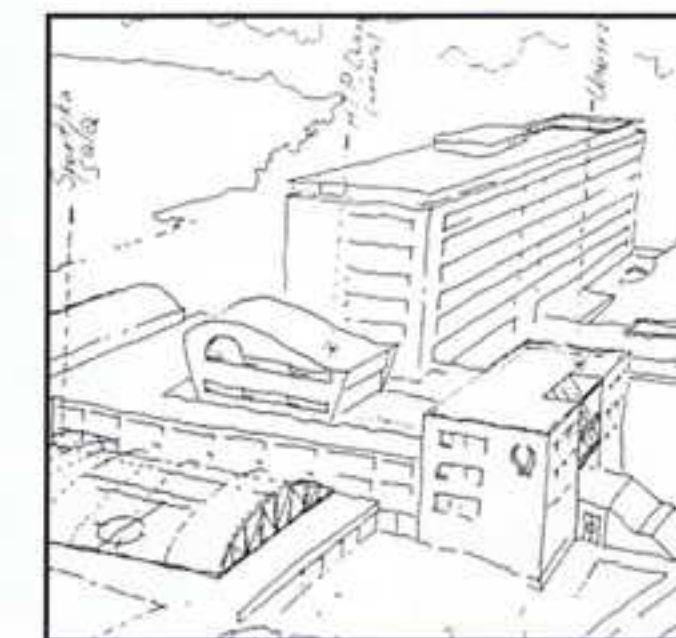
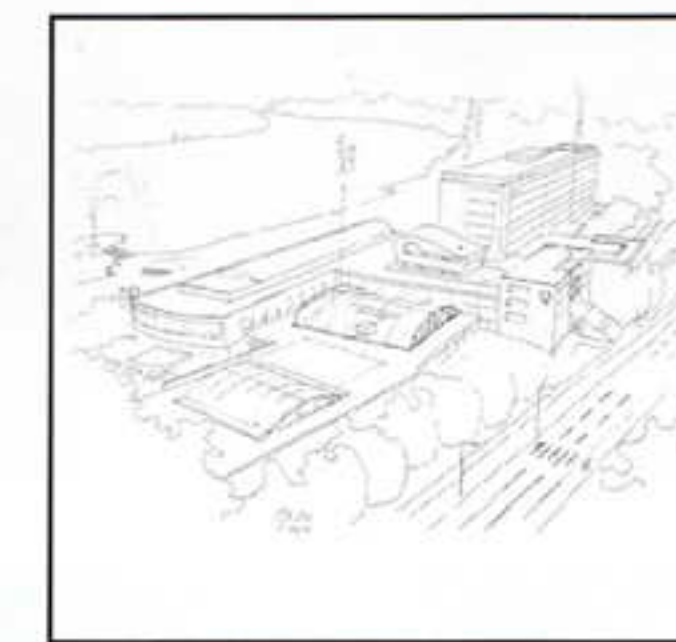
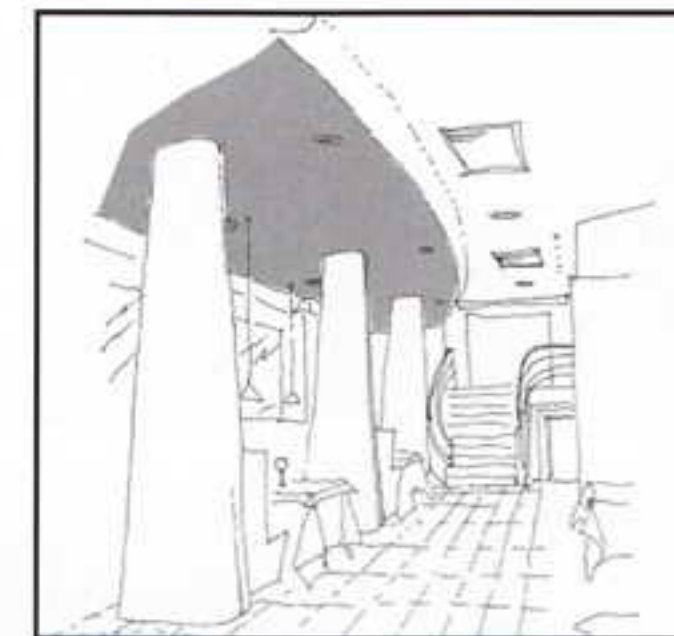
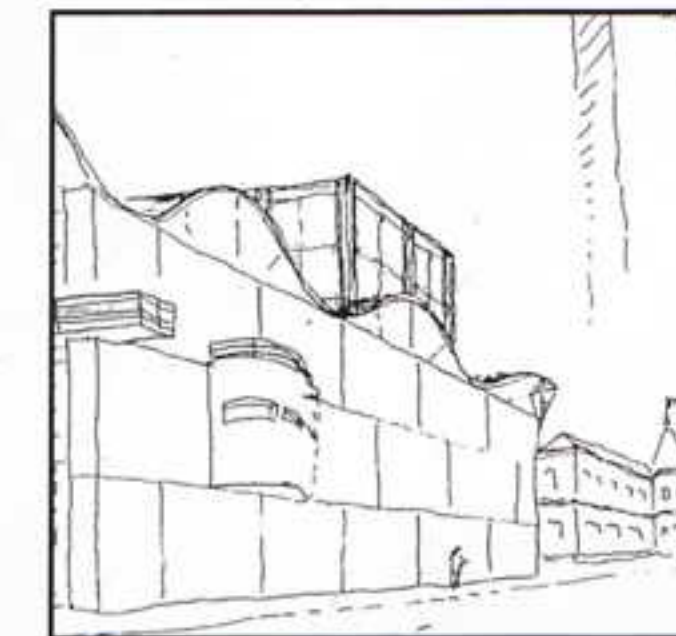
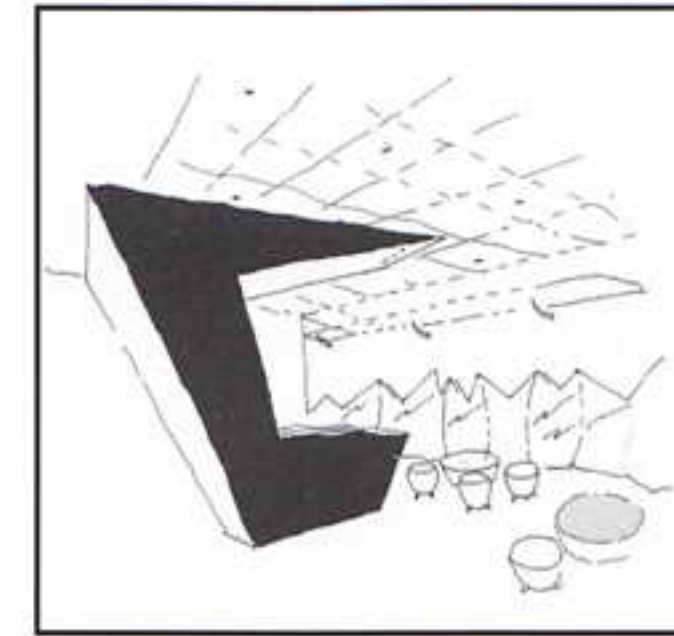
Dve vile

1997, Beograd:
JDP, konkursni rad

2000, Beograd:
Hotel Jugoslavija, pozivni konkurs

JEDNOSTAVNO OSOBENO I AUTENTIČNO

dobra arhitektura, po mom mišljenju, znači pre svega dobro misaono polazište, odnosno estetsko-idejni koncept.

To svakako podrazumeva da se prethodno dobro poznaje i razume kontekst (svake vrste).

Da se ima jedan široki pogled na problem i bez predrasuda i limitacija oslobodi kreativna misao vođena znanjem i talentom.

Samo tako, uz ozbiljan kreativni napor, možemo očekivati vredno arhitektonsko delo, sa atributima inovativnog, delo koje predstavlja ili bar sadrži elemente idejnog ili misaonog *pomaka*.

Ja to, dakle, razumem kao jednu novu sintezu u arhitekturi, ali više ne u restriktivnom Gropiusovskom smislu, kao dijete ili askezu, jer su dvadesete odavno iza nas.

Nesumljive vrednosti i doprinosi ovih ideja imale su svoj puni smisao u kontekstu tadašnjih društvenih i tehnoloških okolnosti.

Nova sinteza ne može, dakle, imati odlike „novog kanona“, već podrazumeva oslobođenu misao, duboko poniranje u problem i kretanje kroz njega uz pomoć onoga što Boris Podreka naziva arhikulturom (dobro poznavanje istorije arhitekture), preko poznavanja zanata i drugih kulturnih činilaca, do nadarenosti i talenta.

Tako se, verujem, ostvaruje kvalitetna nova sinteza, bez receptata, ni globalna, ni regionalna, već i jedno i drugo, ali pre svega osobena, izrazita i autentična, na način kako to čine Koolhaas, Pesce ili Stark, kroz kreativno povezivanje i najudaljenijih činjenica.

To je, čini mi se, i razlog što njihove stvari ne liče previše jedna na drugu, nego je to gotovo uvek sveža stvar.

Stoga su i ideje koje beleži aktualna prestižna stručna literatura u svetu upravo autentični arhitektonski, pa i umetnički koncepti.

To su oni radovi koji *pomeraju granice iskustva*, a nikako rutinska arhitektura koja mnogo bolje pristaje komercijalnim katalozima proizvođača, recimo, gips ploča, luksuzne rasvete ili aluminijumskih panela.

Projekti iz ove druge grupe često predstavljaju korektnu i veoma pristojnu profesionalnu rezultate, koji imponuju tehničkom perfekcijom izvođenja (jer se radi o standardizovanim elementima, sklopovima i detaljima), pleneći „rifovima u trendu“ laičku, pa često i stručnu publiku.

U našoj sredini ovakvi radovi bivaju često čak i nagrađivani i najvišim stručnim nagradama, valjda zbog kompleksa tehnološke zaostalosti ili naivnog verovanja da će se tako uhvatiti korak sa svetom, a tako se zapravo verifikuju društvene anomalije kroz skupa rešenja i materijale.

Jer, kada je reč o svetu, videli smo već i rekli gde se tamo i šta razvrstava, a ovakvi objekti su zapravo „dušu dali“ za nastup jugoslovenskih građevinara u, recimo, Rusiji. Znači, treba jednostavno i jeftino, ali osobeno i autentično.

Mustafa Musić